

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **M.J.**
zastoupený advokátem Mgr. Markem Ježkem
sídlem Tovární 33, 737 01 Český Těšín

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2018, č. j. 33441-3/2018-900000-315,
ve věci spotřební daně

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Soudní řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zahájeno dne 26. 9. 2018, kdy byla Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) doručena žaloba, ve které žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému zpět k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl v odvolacím řízení podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) o změně rozhodnutí (platebního výměru) Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 8. 2017, č. j. 108759/2017-570000-32.5, kterým správce daně vyměřil žalobci spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období listopad 2013 podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona číslo 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), ve spojení s § 9 odst. 1 a § 45 odst. 4 téhož zákona. Důvodem pro vyměření spotřební daně byl (stručně řečeno) závěr správce daně o tom, že žalobce v listopadu 2013 uvedl v 7 případech do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky minerální olej uvedený v § 45 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních, který byl určen k použití pro pohon motorů, aniž by z něj byla přiznána a uhrazena spotřební daň. V odvolacím řízení došlo ke snížení výše daně, protože na rozdíl od správce daně vzal žalovaný za prokázané v listopadu 2013 pouze 3 případy, kdy byl minerální olej uveden v České republice do volného daňového oběhu, a to konkrétně u doprav označených celními orgány čísly 1, 5 a 6. Současně žalovaný v odvolacím řízení změnil formu prvostupňového rozhodnutí z platebního výměru na dodatečný platební výměr.
2. Žalobce v žalobě nejprve předeslal, že mu správce daně již v předchozím rozhodnutí vyměřil spotřební daň z minerálních olejů na základě kontroly provedené dne 21. 11. 2013. Následující postup správce daně, který dospěl k závěru, že dopravy minerálního oleje v listopadu 2013 (před 21. 11. 2013) byly realizovány za stejných podmínek, jako při kontrole dne 21. 11. 2013, nemá podle něj oporu v provedeném dokazování. Žalobce poukázal na to, že podle údajů z elektronického mýtného systému, z výpisu z tachografu dopravního prostředku a z týdenních výkazů řidičů toliko vyplývá, že se v případě sporných doprav pohyboval jeho dopravní prostředek po přjetí mýtné brány Bohumín – Vrbice ještě po nějakou dobu po území České republiky, kdy poté řidič tohoto vozidla čerpal na území České republiky přestávku. Nevyplývá z nich však, že by minerální olej byl na území České republiky vyskladněn, natož že by k tomu mělo dojít právě v areálu, ve kterém bylo při kontrole dne 21. 11. 2013 zjištěno, že je tam nabízen k prodeji jakýsi olej pro pohon motorů. Žalobce dále namítl, že při závěru o dopravě minerálního oleje, o jeho vyložení na území České republiky a o jeho použití právě pro pohon motorů, vycházeli správce daně i žalovaný ze svědeckých výpovědí svědků V., M. a H. a řidičů M. a G., kteří však podle žalobce neuvedli žádné konkrétní informace, které by tomuto závěru nasvědčovaly. Žalobce poukázal na to, že svědci hovoří toliko o 3 až 4 přepravách, přitom celní orgány ve svých rozhodnutích za dobu od září 2013 do listopadu 2013 vzaly za prokázaných celkem 9 přeprav. Pokud se jedná o výpovědi polských řidičů M. a G., pak tito svědci podle žalobce pouze uváděli, že v minulosti prováděli nějaké jiné dopravy do uvedeného místa, avšak z jejich výpovědí rovněž nelze tyto dopravy ztotožnit s dopravami prováděnými žalobcem. Ve vztahu k těmto řidičům pak žalobce zdůraznil, že se jedná o polské občany, kteří neovládají český jazyk, avšak i přes tuto skutečnost byli správním orgánem v řízení vyslýcháni bez přítomnosti tlumočníka, a lze tedy mít důvodné pochybnosti o tom, že správně porozuměli dotazům kladeným správním orgánem. Tito svědci nepochybně nebyli ani schopni posoudit, zda protokoly, které jim byly po

provedených výsledcích předloženy k podpisu, skutečně zachycovaly to, co správnímu orgánu během svých výpovědí sdělili. Z uvedených důvodů považuje žalobce jejich výpovědi za procesně nepoužitelné. Žalobce připustil, že jeho zaměstnanci částečně rozumí českému jazyku, avšak nikoliv na takové úrovni, aby spolehlivě a přesně odpovídali na dotazy kladené správním orgánem, a už vůbec ne na takové úrovni, aby porozuměli úřednímu záznamu vyhotovenému v českém jazyce. Podle žalobce je přitom třeba zkoumat jazykové kompetence i na straně správního orgánu, když u něj nelze presumovat, že cizí jazyk (polštinu) zná na takové úrovni, aby v něm bez přítomnosti tlumočníka mohl sám vést úřední jednání, a zejména správně porozuměl odpovědím svědků na kladené dotazy, a tyto pak věrohodně zachytil v protokole sepsaném v českém jazyce. Žalobce připomněl, že shodnou námitku uváděl již v odvolání, ale žalovaný se s ní nevypořádal. V závěru žaloby žalobce zdůraznil, že důkazní břemeno ohledně existence podmínek vyplývajících z § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních, při jejichž splnění nastává povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň, tíží správce daně. V opačném případě by byl žalobce nucen k prokazování negativních skutečností, což považuje za nepřipustné. Ani s touto námitkou uvedenou již v odvolání se žalovaný podle žalobce nikterak nevypořádal, kdy toliko vytvořil závěr o obrácení důkazního břemene, podle kterého to měl být žalobce, který byl povinen prokázat, že vybrané výrobky byly dodány mimo území České republiky.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že výpovědi svědků spolu s dalšími důkazy v podobě neúplně vyplněných dokladů, podobností doprav, skutečností zjištěných při prověřování subjektů doprav a výpisů z mýtných bran utvořily jednoduší řetězec a bylo jimi prokázáno, že minerální olej do místa určení deklarovaného žalobcem dodán nebyl, ale naopak byl uveden do volného daňového oběhu na území České republiky, kde byl stáčen pro pohon motorů. Žalobce se tak stal plátcem daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, když uváděl do volného oběhu vybrané výrobky, které jsou předmětem daně podle § 45 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních, a to tím, že je ve smyslu § 3 písm. l) bod 4 téhož zákona dopravoval na daňovém území České republiky, aniž prokázal, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné či způsob jejich oprávněného nabytí bez daně. Podle § 9 odst. 1 ve spojení s § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních mu tak v této souvislosti vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit. Žalovaný dále poukázal na aktuální soudní praxi, ze které podle něj vyplývá, že pokud bylo zjištěno, že tvrzení žalobce o dodání minerálního oleje na místo určení není pravdivé, resp. doklady jím předložené nelze shledat za věrohodné, má se za to, že neunesl důkazní břemeno na své straně, které ho stíhá.
4. Po ověření, že jsou splněny procesní podmínky řízení, nařídil krajský soud k projednání věci ústní jednání, při kterém účastníci setrvali na svých stanoviscích.
5. Ze správního spisu (předloženého žalovaným v elektronické podobě) krajský soud předně zjistil, že pracovníci správce daně zjistili dne 21. 11. 2013 při kontrole v areálu v Ostravě, že z plastových kontejnerů umístěných v nákladovém prostoru dopravního prostředku (žalobcův tahač s návěsem) je přecherpáván minerální olej do kontejnerů nacházejících se na manipulační ploše a v garáži. Podle dokladů mělo jít o olej s označením SEPAR X, který měl být přepravován z Německa do Maďarska (do Budapešti). Po odběru vzorků a na základě laboratorních zkoušek bylo zjištěno, že se jedná o minerální olej KN 27101999, který nebyl značkován ani nebyl dopravován s řádným dokladem o zdanění. Správcem daně byli vyslechnuti řidič D. M. G. a spolujezdec P. M., kteří podepsali dvoustránkové

poučení v polském jazyce a podle obsahu protokolu o jejich výsledku prohlásili, že rozumí jednání v polském i v českém jazyce a nepožadují přítomnost tlumočníka. Z tohoto protokolu se dále podává, že svědci uvedli, že jsou žalobcovými zaměstnanci, pracují jako řidiči na dobu neurčitou a vlastníkem předmětného dopravního prostředku je žalobce. Minerální olej z Německa dopravovali třikrát nebo čtyřikrát. Vždy měli jet do Maďarska, ale nikdy tam nedojeli, neboť u hraničního přechodu mezi Polskem a Českou republikou byli kontaktováni nějakým Čechem, který jim sdělil, že je změna dispozic, navedl je do téhož areálu v Ostravě, kde měli počkat, až bude zboží vyloženo a pak odjeli. Než byl olej stočen, tak spali. Na otázku, jak se žalobce vyjadřoval k tomu, že nebyla dodržena přepravní smlouva a nebyl potvrzen CMR, P. M. uvedl, že žalobce tvrdil, že si to vyjasní s dodavatelem. Správce daně dále vyslechl J. M., který uvedl, že do areálu přijel 21. 11. 2013, čekal tam na něj P. V., společně pak stáčeli naftu z polského kamionu a byli zadrženi správcem daně. V. mu nabídl stáčení jako přivýdělek a k tomu případně rozvoz nafty, pokud bude mít někdo zájem. Polští řidiči se jich na nic neptali, jen připravili kamion. Předchozího dne si svědek stočil 950 litrů motorové nafty do své kostky, předpokládal, že se jednalo o naftu ze zásob z některých předchozích dodávek z tohoto kamionu. Svědek P.V. uvedl, že byl osloven v létě 2013 s možností podílet se na přecherpávání a rozvozu hmoty, bylo mu řečeno, že jde o hydraulický olej Soloxol, skládalo se to na Kramolišově a rozváželo soukromým odběratelům, kteří to používali pro pohon motorů. Činnost v areálu probíhala od září do listopadu 2013, svědek ví o 4 případech. Svědek V. si nepamatoval, zda se jednalo o stejné auto, nevěděl ani, jaký druh minerálního oleje přecherpal dne 21. 11. 2013, ale uvedl, že veškerý olej byl nabízen a používán pro pohon motorů. Svědek zmínil jako odběratele pana H. Také P. H. byl vyslechnut a uvedl, že koupil koncem října nebo počátkem listopadu od V. a M. dva kontejnery s motorovou naftou, a to jednak pro svou osobní spotřebu (do vlastního auta) a pro potřebu kamaráda. Prostřednictvím mezinárodního dožádání v Polsku byl vyslechnut žalobce, který měl uvést, že v době od 23. 9. 2013 do 21. 11. 2013 zajišťoval dopravy minerálních olejů od odesílatele DAXOIL D. K. Podle výpovědi žalobce měla jeho vozidla na českém území zastavovat pouze kvůli přestávce. Podle zajištěných dokladů CMR týkajících se žalobcových přeprav minerálního oleje SEPAR X od odesílatele DAXOIL proběhlo v době od 23. 9. 2013 do 21. 11. 2013 celkem 21 doprav, které až na jeden případ byly zahájeny u odesílatele v Německu a místo vykládky bylo v Budapešti nebo v Lubotici na Slovensku, přičemž v listopadu 2013 mělo proběhnout celkem 8 přeprav (*včetně dopravy ze dne 21. 11. 2013, ohledně které již byl vydán samostatný platební výměr*).

6. Na základě výsledků dokazování vydal správce daně dne 11. 8. 2017 platební výměr, kterým vyměřil žalobci spotřební daň z minerálních olejů za listopad 2013. Vyměření spotřební daně odůvodnil správce daně tím, že podle jeho závěru všech 7 doprav realizovaných žalobcem v listopadu 2013 proběhlo za stejných podmínek jako doprava kontrolovaná dne 21. 11. 2013. Správce daně provedl na stranách 13 až 25 odůvodnění platebního výměru rozbor všech 7 zjištěných doprav uskutečněných žalobcem v listopadu 2013 a u každé uvedl pravděpodobný okamžik zahájení přepravy, druh přepravovaného oleje, který byl vždy stejný (SEPAR – X) a jeho přepravované množství. Tyto údaje vzal správce daně za prokázané z CMR a z vyjádření žalobce, který měl uvést, že žádné jiné zboží nepřepřavoval. K přepravám číslo 1, 5 a 6, o které v tomto soudním přezkumu jde, správce daně na základě vyhodnocení důkazů (CMR, výpisů z mýtných bran a z tachografů) konstatoval, že vozidlo žalobce vždy zahájilo cestu v německém městě Görlitz, zboží bylo přepravováno pro maďarskou společnost GOOD TIME HUNGARY

KFT a určeným místem vykládky byla v případě dopravy číslo 1 Budapešť, v případě dopravy číslo 5 pak bylo v CMR uvedeno místo určení HUNGARY a v případě dopravy číslo 6 již byl údaj o místě určení nečitelný. Podle zjištění správce daně ve všech případech vozidlo žalobce po určité době překročilo hranice České republiky v Bohumíně a dále pokračovalo v jízdě maximálně 42 minut. Poté čerpali řidiči přestávku a po opětovném zahájení cesty dojelo auto do 30 minut zpět do Bohumína a překročilo hranice do Polska. Správce daně konstatoval, že v případě dopravy číslo 1 nemohl být přepravovaný olej dodán do Budapešti, protože to zjištěné údaje o provozu vozidla v České republice vylučují. Správce daně považoval rovněž za vyloučené, aby vozidlo žalobce poté, kdy z České republiky přijelo dne 6. 11. 2013 v 15:45:50 hodin zpět do Polska, jelo ještě do Budapešti, protože ještě ten samý den byla provedena další nakládka v německém městě Görlitz. Úvahy o tom, že vozidlo žalobce nedojelo do Budapešti, podepřel žalobce zjištěními ohledně deklarovaného odběratele GOOD TIME HUNGARY KFT, který je nekontaktní a na udávané adrese nesídlí. Podle závěru správce daně tak byl minerální olej žalobcem dopraven na území České republiky a uveden do volného oběhu pravděpodobně v Ostravě, případně blízkém okolí. Obdobné závěry učinil správce daně také mimo jiné ve vztahu k dopravám číslo 5 a 6.

7. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání (po porovnání obsahu odvolání s žalobou krajský soud zjistil, že námitky uváděné v žalobě uplatňoval žalobce již v odvolání), o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zaměřil na odvolací důvod, ve kterém žalobce brojil proti závěru správce daně o tom, že všechny dopravy z listopadu 2013 byly realizovány za stejných podmínek jako doprava kontrolovaná dne 21. 11. 2013. Tuto skutečnost vzal žalovaný za osvědčenou pouze u doprav označených čísly 1, 5 a 6, u kterých se ztotožnil se závěrem správce daně ohledně pohybu vozidel žalobce na území České republiky s tím, že zde byl olej také uveden do volného daňového oběhu. Účel použití minerálního oleje vzal žalovaný za prokázaný výpovědí svědka V., který uvedl, že veškerý olej byl určen pro pohon motorů a svědka M., který výslovně vypověděl, že dne 21. 11. 2013, kdy byla provedena kontrola v areálu Prostory Kramolišova, stáčeli naftu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce zajišťoval opakovaně dopravu minerálních olejů určených k pohonu motorů, ty dodával do České republiky do areálu v Ostravě – Slezské Ostravě, na ulici Kramolišova, zcela mimo údaje uvedené v obchodních, resp. dopravních, dokladech, které k těmto vybraným výrobkům prostřednictvím mezinárodního dožádání byly celním úřadem opatřeny. K námitce týkající se výsledku polských řidičů bez tlumočníka žalovaný uvedl, že oba řidiči byli před započítáním výsledku o svých procesních právech a povinnostech v rodném jazyce poučeni, a poté výslovně prohlásili, že rozumí jednání v polském i v českém jazyce a nepožadují přítomnost tlumočníka. Závěrem žalovaný vyslovil názor, že pokud je zřejmé, že subjekt dopravoval minerální olej KN 27101999, který je předmětem daně, kdy bylo však následně zjištěno, že tento minerální olej do místa určení nebyl dodán a je zároveň prokázano, že tento minerální olej byl dopravován na daňové území České republiky, aniž by žalobce prokázal, kde se tento minerální olej skutečně nachází (kde a komu ho tedy fakticky dodal), pak automaticky i u těchto minerálních olejů nastupuje vznik povinnosti daň přiznat a zaplatit, neboť lze předpokládat, že tento minerální olej byl určen k účelu použití, se kterým je tato povinnost spojena. U zbývajících 4 přeprav nedošlo podle žalovaného k prokázání naplnění základních podmínek pro vznik povinnosti daň přiznat, protože ze spisu neplyne, že by přepravy probíhaly na území České republiky.

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Předmětem přezkoumávaného daňového řízení byla spotřební daň, která byla vyměřena žalobci podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, coby osobě, která uváděla do volného daňového oběhu minerální oleje uvedené v § 45 odst. 3 písm. d) téhož zákona, aniž by prokázala, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo způsob jejich nabytí oprávněně bez daně. Podle § 45 odst. 4 téhož zákona dále platí, že u minerálních olejů podle odstavce 3 vznikne při uvedení do volného daňového oběhu povinnost daně přiznat a zaplatit pouze tehdy, jsou-li určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo používány pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v odstavci 2.
10. Za stěžejní část žalobní argumentace lze považovat námitky proti skutkovému stavu, tj. zda bylo v řízení prokázáno podřazení daného případu pod skutkovou podstatu § 4 odst. 1 písm. f) a § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních, tj. zda bylo prokázáno, že žalobce uvedl do volného daňového oběhu v České republice minerální olej určený k použití pro pohon motorů.
11. Krajský soud považoval nejprve za potřebné vyjádřit se k otázce rozložení důkazního břemene, tedy koho tíží důkazní břemeno ohledně splnění podmínek uvedených v § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce obsahově shodnou námitku uplatňoval již v odvolání proti prvostupňovému platebnímu výměru a žalovaný se s ní v bodě 17 odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustil, že je povinností správce daně prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů a listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobce, ale vyjádřil přesvědčení, že správce daně této povinnosti dostál. Za podstatné přitom považoval, že uskutečňované dopravy nekončily u označených příjemců, kteří jsou nekontaktní, v místě deklarovaného sídla se nenacházejí, či zde toto sídlo nikdy neměly. Není tak především pravdou, že by se žalovaný s obsahově shodnou odvolací námitkou žalobce nevypořádal, jak se nesprávně uvádí v žalobě, stejně tak z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by snad „žalovaný vytvořil závěr o obrácení důkazního břemene“. Krajský soud v zásadě souhlasí, že prvotní důkazní břemeno v tomto případě leželo na správci daně. Rozsah prokazovaných skutečností se vždy odvíjí od ustanovení příslušného daňového hmotného práva, v daném případě zejména od § 4 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 45 odst. 3 a 4 zákona o spotřebních daních. Aby však bylo vůbec možné posoudit, zda žalobce splnil své důkazní povinnosti podle § 92 odst. 3 daňového řádu, musí být prokázáno, že nastaly okolnosti, za kterých byl povinen tvrdit a prokázat skutečnosti významné pro stanovení daně. V přezkoumávané věci to v první řadě znamenalo prokázat, že vůbec k nějaké dopravě konkrétního oleje v určitém množství na území České republiky ze strany žalobce došlo a v tomto směru vskutku nesl důkazní břemeno správce daně. Jak však vyplývá z reprodukováných částí prvostupňového a napadeného rozhodnutí, tak oba celní orgány nerezignovaly na své důkazní povinnosti a podle závěru krajského soudu důkazní břemeno unesly. Je sice pravdou, že v řízení nebyl zjištěn žádný přímý důkaz, který by prokázal, že v rámci 3 sporných přeprav dopravil žalobce do České republiky stejný olej jako dne 21. 11. 2013, ale oba celní orgány zajistily dostatek nepřímých důkazů, kterými byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Skutečnost, že i v daňovém řízení může k prokázání určitých skutečností postačovat řetězec nepřímých

důkazů, připustil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Afs 13/2005 – 60 nebo ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 Afs 145/2016 – 43 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podmínkou je, aby se jednalo v souhrnu o logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které vcelku shodně a spolehlivě dokazují skutečnost nebo skutečnosti, které jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru. Přesně takový logický a nenarušený řetězec důkazů celní orgány podle přesvědčení krajského soudu zjistily a vybudovaly na jeho základě závěr o skutkovém stavu, se kterým krajský soud souhlasí. Krajský soud pro stručnost odkazuje na závěry uvedené v obou rozhodnutích a zdůrazňuje pouze jejich nosné body. Místa zahájení všech přeprav byla zjištěna z CMR, ze kterých celní orgány dále ve většině případů zjistily množství přepravovaného oleje a jeho označení. Totožnost oleje v případě všech přeprav pak byla prokázána výpovědí žalobce získanou prostřednictvím mezinárodního dožádání, který měl potvrdit, že pro odesílatele DAXOIL přepravoval vždy shodný druh oleje (resp. že žádné jiné zboží nedopravoval). Za dostatečně prokázanou lze mít rovněž skutečnost, že k vyskladnění oleje došlo právě na území České republiky, přičemž není již podstatné, zda se tak stalo vždy právě v tom areálu, ve kterém došlo ke zjištěnému čerpání dne 21. 11. 2013 (ostatně jak správce daně, tak i žalovaný konstatovali, že do předmětného areálu byl olej dodáván toliko „s největší pravděpodobností“). Z výpisů z mýtných bran a z tachografů správce daně správně dovodil jak okamžik překročení hranic České republiky (tam i zpět), tak dobu, po kterou se vozidlo žalobce zdržovalo v České republice, včetně doby jeho jízdy na našem území, čímž bylo při porovnání s délkou možných variant cest do Maďarska nebo na Slovensko vyloučeno překročení těchto hranic a dopravení zboží na deklarované místo určení (v případě přepravy číslo 6 pak ani nebylo zjištěno deklarované místo dodání). Ve shodě s celními orgány krajský soud uzavírá, že tím byla dostatečně zpochybněna věrohodnost verze o přepravení zboží do ciziny a pokud nebyla zjištěna žádná jiná přijatelná alternativní varianta, pak se jeví jako logický a vysoce pravděpodobný závěr, že olej byl vyskladněn právě v České republice. Ostatně žalobce neuvedl v žalobě nic konkrétního, čím by uvedené závěry celních orgánů zpochybnil. Se žalobcem lze sice částečně souhlasit, že žádný z vyslechnutých svědků nebyl schopen konkretizovat data vyskladnění a stejně tak pro závěr o celkovém počtu doprav olejů na území České republiky by byl samotný výsledek svědků nedostatečný, ale tyto konkrétní údaje byly prokázány především uvedenými listinnými důkazy ve spojení s výpovědí žalobce. Ve vztahu k uvedeným svědkům považuje krajský soud za podstatné, že všichni svědci potvrdili, že za jejich přítomnosti probíhalo vše stejně jako 21. 11. 2013 a nebyla tak zjištěna žádná odlišnost, která by byla způsobila narušit uzavřenou soustavu nepřímých důkazů zajištěných celními orgány. Nelze navíc opomenout, že žalobce neprokázal jiné varianty skutkového děje ani jiné skutečnosti, kterými by byl skutkový závěr celních orgánů relevantně zpochybněn. Platí přitom, že ani v řízení, ve kterém leží důkazní břemeno na správci daně, není jeho povinností při pasivitě daňového subjektu zkoumat všechny myslitelné alternativy skutkového děje a provádět důkazy, jejichž potřeba nevyšla v řízení najevo, jenom proto, že by mohly vést hypoteticky k jinému závěru. Za tohoto stavu již bylo vskutku na žalobci, aby prokázal účel vyskladnění oleje, když tento závěr lze dovodit z § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních (*.. uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o ..*). Správce daně i žalovaný navíc přes konstatování neunesení

důkazního břemene žalobcem předešly vlastní úvahu, kterou dospěly k závěru o účelu vyskladnění oleje v případě říjnových doprav, a tím byl pohon motorů. Podle přesvědčení krajského soudu i tento závěr celních orgánů opřený o výpovědi svědků V., H. a M. v konfrontaci se žalobními body ob stojí. Krajský soud uzavírá, že usoudil-li na základě shora uvedených skutečností žalovaný, že žalobci vznikla povinnost k zaplacení spotřební daně, lze mít takový závěr za řádně podložený.

12. Pokud jde o žalobní námitku zaměřenou na neúčast tlumočníka při výpovědi svědků M. a G., tak krajský soud předně poukazuje na § 76 odst. 3 daňového řádu, podle kterého každý, kdo neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. Ze správního spisu se podává, že polští řidiči byli nejprve poučeni o svých procesních právech a povinnostech v rodném jazyce, a poté výslovně prohlásili, že rozumí jednání v polském i v českém jazyce a nepožadují přítomnost tlumočníka. Podle přesvědčení krajského soudu tak za této situace nebylo povinností správce daně tlumočníka k výsledku přibírat. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že procesní vada je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pouze tehdy, pokud by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce však ani netvrdí, v čem konkrétně se měla neúčast tlumočníka projevit ve výpovědích polských svědků, tj. jakým otázkám nesprávně porozuměli, v jaké části jejich výpovědi neodpovídají tomu, co správci daně během výsledku sdělili, případně jakým jejich odpovědím naopak nerozuměl správce daně, případně k jakým jiným nesrovnalostem v důsledku použití cizího jazyka při výsleších došlo. Nic takového se nepodává ani z obsahu obou protokolů. Proto i kdyby snad by měla být jeho námitka o (ne)účasti tlumočníka při výsleších obou svědků důvodná, nebylo by možné jen z toho důvodu napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit. Ze stejných důvodů ani krajský soud nepovažoval za potřebné svědecké výpovědi polských řidičů opakovat a důkazní návrh na jejich výsledk zamítl.
13. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky shledal jako nedůvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu, který předcházel jeho vydání, neshledal žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto krajský soud žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 18. září 2019

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu

